

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. H. V.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2019, č. j. CPR-8204-3/ČJ-2018-930310-V223, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2019, č. j. 52 A 3/2019 - 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 12. 2. 2018, č. j. KRPA-449279-27/ČJ-2017-000022 (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovila podle § 118 odst. 1 téhož zákona dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně určila žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování z území České republiky, a to 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí o správním vyhoštění.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud zhodnotil, že v žalobě je uplatněna jediná námitka, podle níž správní orgány pochybily, pokud učinily závěr o tom, že žalobce nepodal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, pouze na základě údajů z informačních systémů a nepřistoupily k výslechu zmocněnce žalobce, pana P. V. A., kterého k jejímu podání žalobce zmocnil.

[5] K této námitce krajský soud uzavřel, že zjištění správních orgánů jsou pro závěr o nelegálnosti pobytu žalobce na území České republiky dostatečná. Žalobce totiž svoje tvrzení o zmocnění jiné osoby k podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a k potvrzení skutečnosti, že žádost tato osoba skutečně podala, nepodpořil žádnými důkazy ani toto tvrzení blíže nerozvedl. Krajský soud v této souvislosti poukázal i na rozpor uvedeného žalobního tvrzení s obsahem žalobcovy výpovědi ve správním řízení, podle níž nesledoval platnost svého pobytového oprávnění.

[6] S ohledem na to krajský soud shrnul, že žalovaná nepochybila, neprovedla-li výslech tvrzeného zmocněnce žalobce; tento návrh nadto žalobce učinil až v odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Neprovedení tohoto výslechu tudíž nelze vytýkat správnímu orgánu prvního stupně. Uvedenou jedinou žalobní námitku tudíž krajský soud neshledal důvodnou.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, alternativně, aby zrušil také napadené rozhodnutí a rozhodnutí o správním vyhoštění a vrátil věc k dalšímu řízení žalované.

[8] Stěžovatel v naprosté obecnosti tvrdí, že správní orgány ve správním řízení porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož s ohledem na to, že vedly řízení z úřední povinnosti, nezvážily mimo okolností svědčících v neprospěch stěžovatele také skutečnosti svědčící v jeho prospěch, a rovněž zásady zakotvené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože nepřihlédly ke specifickým okolnostem posuzovaného případu a nešetřily stěžovatelovy oprávněné zájmy.

[9] Za nedostatečně odůvodněná, tudíž nepřezkoumatelná, stěžovatel považuje obě vydaná správní rozhodnutí. Tím, že krajský soud postup správních orgánů posvětil, zatížil stejnou vadou i napadený rozsudek. Stěžovatel shodně jako v žalobě namítá, že správní orgán prvního stupně nezjistil, zda stěžovatel k vyřizování svých žádostí zmocnil pana P. V. A. a neprovedl jeho výslech, tudíž nezjistil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, ignoroval důkazy tyto skutečnosti prokazující a nezohlednil, že se stěžovatel do vzniklé situace nedostal vlastním zaviněním, nýbrž pochybením jiné osoby, jež selhala. Za nesprávný a účelový tak považuje závěr správních orgánů, že se dopustil nelegálního pobytu vědomě.

[10] Stěžovatel dále v kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění přisvědčil úvahám správních orgánů a přiměřenost nedostatečně posoudil zejména z pohledu zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a nezohlednil kritéria vyplývající z § 174a zákona o pobytu cizinců.

pokračování

[11] Nakonec stěžovatel shrnuje, že nepřiměřenost napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí spatřuje jednak v nepřiměřené volbě přijatého opatření – správního vyhoštění, a dále v nepřiměřené délce správního vyhoštění, jež je excesivní vzhledem k okolnostem daného případu.

IV.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že způsob rozhodování krajského soudu nebude komentovat a odkazuje na obsah správního spisu. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je v převážné míře založena na ryze obecné argumentaci citující či parafrázující příslušná zákonná ustanovení, jejichž porušení se správní orgány dopustily (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu, § 50 odst. 3 správního řádu či § 3 téhož zákona) a stejně tak stěžovatel v naprosté obecnosti vytýká nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, aniž by však konkrétně vytkl, v čem tato pochybení spočívala. Lze shrnout, že právě a jen v této míře obecnosti také mohl kasační soud přistoupit k posouzení uvedených stížnostních námitek.

[16] Jak již shora uvedeno, z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro jeho nepřezkoumatelnost, jež má spočívat v nedostatečném odůvodnění. Této kasační námitce se Nejvyšší správní soud věnoval především, neboť by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud zabývá i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je dána zejména tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[18] Nejvyšší správní soud dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že napadený rozsudek vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nevykazuje. Krajský soud v něm dostatečně objasnil, z jakého skutkového stavu vyšel a jak jej následně právně hodnotil. Vypořádal jedinou uplatněnou žalobní námitku (viz výše odst. [4]) a vysvětlil, proč ji shledal nedůvodnou a proč přisvědčil právním závěrům, k nimž dospěla žalovaná a před ní i správní orgán prvního stupně.

[19] Podle Nejvyššího správního soudu je tedy napadený rozsudek řádně odůvodněný. Pouhý stěžovatelův, nadto ryze obecný, nesouhlas s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku ještě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[20] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost a neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[21] Stěžovatel dále v obecnosti brojil proti závěrům správních orgánů o nedostatečném posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života. Touto otázkou se zabýval správní orgán prvního stupně zejména na stranách 5 až 7 rozhodnutí o správním vyhoštění. V dalším průběhu správního řízení, ale ani v žalobě, již tuto argumentaci stěžovatel neuplatňoval. Žalovaná, stejně jako posléze krajský soud tudíž neměly povinnost ani důvod se touto otázkou samy zabývat. S ohledem na tuto skutečnost je však uvedená kasační námitka nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovateli nic nebránilo se proti závěrům o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění bránit v žalobě; v takovém případě by bylo povinností krajského soudu i tuto námitku vypořádat. Jestliže ji však stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, jedná se o námitku, kterou kasační soud není oprávněn posuzovat.

[22] Obdobné platí i ohledně stížnostní argumentace o nepřiměřenosti formy uloženého opatření (správního vyhoštění) a délky tohoto opatření (nemožnost vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 1 roku). I tyto námitky stěžovatel měl uplatnit již v žalobě, chtěl-li, aby se jimi krajský soud, resp. poté i Nejvyšší správní soud, zabýval. Jelikož tak neučinil, ač mu v tom nic nebránilo, i tyto námitky jsou nyní nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[23] V řízení o kasační stížnosti tak zbývá posoudit opodstatněnost námitky o tom, že správní orgán prvního stupně a následně i žalovaná nezjistily všechny relevantní skutečnosti týkající se podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, již měl za stěžovatele podat jeho zmocněnec P. V. A. Stěžovatel zejména vytýkal, že tato osoba měla být k okolnostem podání žádosti vyslechnuta. Uvedené námitky jsou podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ač je stěžovatel nesprávně podřadil pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[24] Uvedenou stížnostní argumentaci však Nejvyšší správní soud se stěžovatelem nesdílí. Již krajský soud v napadeném rozsudku správně poukázal na skutečnost, že stěžovatel ke svému tvrzení, že žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za něj podal zmocněnec, nenabídl žádné důkazy a svá tvrzení blíže nerozvedl. Nejvyšší správní soud souhlasí též se závěrem, že vzhledem ke skutečnosti, že žádná stěžovatelova žádost není v informačních systémech správních orgánů evidována (s výjimkou žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 28. 11. 2016, jež však stěžovatele k pobytu na území České republiky neopravňuje), nebylo nezbytně třeba tvrzeného zmocněnce vyslýchat. Na stěžovatelově postavení by to ničeho nezměnilo.

[25] Na tomto místě kasační soud přitakává krajskému soudu i v tom, že stěžovatel si protičeří, pokud nejprve ve své výpovědi ve správním řízení uvedl, že se o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nestaral a nesledoval, do kdy jeho stávající povolení

pokračování

platí, avšak následně naproti tomu namítal, že zmocnil třetí osobu k podání žádosti o prodloužení platnosti pobytového oprávnění. Nesledoval-li konec platnosti dosavadního povolení, neměl důvod kohokoliv zmocňovat k podání žádosti o prodloužení daného povolení. Stěžovatelova námitka o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci z důvodu chybějícího výsledku zmocněnce je tak nedůvodná. Ani kdyby se v řízení potvrdilo, že stěžovatel skutečně měl zmocněnce k podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a tento zmocněnec pochybil a za stěžovatele uvedenou žádost nepodal, neznamenalo by to pro stěžovatele žádné výhodnější postavení a nezaložilo by to oprávněnost jeho pobytu na území České republiky. Veškeré úkony, ale i opomenutí, zmocněnce totiž zavazují, resp. jsou přičitatelná opět jen stěžovateli samotnému.

[26] Nejvyšší správní soud tedy jen pro úplnost shrnuje, že správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na území (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídít cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na daném území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Azs 38/2015 - 41).

[27] Tak tomu bylo i ve stěžovatelově věci. Stěžovateli bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uloženo správní vyhoštění se stanovením doby 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval v době od 22. 2. 2017 (den poté, co mu skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu) do 8. 12. 2017 (kdy byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky) na území České republiky bez víza a bez platného oprávnění k pobytu. Žádost o prodloužení tohoto povolení prokazatelně nepodal, ostatně bylo by to nelogické i proto, že již v předchozím období dne 28. 11. 2016 prokazatelně podal jinou žádost - a to žádost o povolení k trvalému pobytu, jak se také podává ze správního spisu. Tato žádost sama o sobě však stěžovateli oprávnění k pobytu na území České republiky nezaložila. Důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců tak ve stěžovatelově případě byl dán.

[28] Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že se správní orgány obou stupňů situací stěžovatele dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabývaly. Vycházely přitom ze zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a neopomněly zvážit jak skutečnosti svědčící v neprospěch stěžovatele, tak i v jeho prospěch podle § 50 odst. 3 správního řádu. Kasační soud nakonec neshledal v postupu správních orgánů ani stěžovatelem obecně namítané porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jež mělo podle něj spočívat v nepřihlédnutí ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetření jeho oprávněných zájmů ve správním řízení. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tudíž taktéž nebyl naplněn.

VI.

[29] Kasační stížnost není pro právě uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo

na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu